

EL LECTOR ESCRIU

L'aplec de Cassà i Radiocadena

Sr. Director,
El mes passat patia jo un fort dolor ciàtic i vaig engegar el transistor per distreure'm. Vaig tenir la sort de connectar amb Radiocadena, que retransmetia en directe des de Cassà l'audició de sardanes. Des d'aquestes humils quatre ratlles dono les gràcies als músics per la seva col·laboració, a Radiocadena per la seva retransmissió i al poble de Cassà per aquesta iniciativa.

La vila de Cassà, la podríem anomenar «La catedral dels instrumentistes». Que n'era, de bonic, sentir 74 músics pel transistor, interpretant les sardanes amb aquell conjunt i finura! El valor d'una música en directe sobresurt fins i tot a través de les ones radiofòniques.

Festes com aquesta, de la Plaça de la Coma, o la de Sant Martí de Banyoles, jo crec que mereixerien una passada per TV3. Cassà i Banyoles han demostrat que, durant la seves festes majors, donen un protagonisme a la sardana que les fa dignes de merèixer el títol de «Capital de la Sardana».

Per què la nostra dansa es troba tan mancada d'espais televisius? En canvi, aquest passat mes d'abril, ens han ofert, per activa i per passiva, una «Feria» que, amb tots els respectes, no deixa de ser d'importació. **Ramon Fàbrega i Prujà.** (Maia de Montcal)

Horaris de RENFE

Sr. Director,
El motiu d'aquesta carta és expressar la meva disconformitat (i la de molta gent) pels nous horaris de RENFE.

M'agradaria fer-ne cinc cèntims, concretant el fet en el poble de Caldes. M'explico:

Si un senyor de Caldes ha de començar a treballar a les vuit o quarts de nou a Girona (cosa força corrent), ha de sortir de l'estació de Caldes a...un quart de set!!

Més casos:
Per tornar de Girona al migdia, s'ha de fer a quarts de dotze, i si no, esperar fins a quarts de dues, que en nou minuts passen dos trens.

I el summum!!:
El últim tren que para a Caldes és a les 21:29, perquè el posterior passa de llarg. Semblaria lògic que l'últim tren, fes una mica de «cotxe-escombra» i parara a totes les estacions, deixant tots els passatgers a la seva destinació. A més, hem de tenir en compte que a l'estiu aquestes hores no són tan intempestives, i es pot demostrar amb el taquíllat que sempre hi pujaven o en baixaven 8 o 10 persones, llevat del diumenge, en què el número era força superior (jovent que venia de Girona, estudiant de la costa i universitaris que anaven cap a Barcelona).

Però no, sembla que a la RENFE la lògica no existeix, i que el

qui ha fet aquests horaris no ha estat mai ni a Caldes ni a Girona, i que per tant no sap de què viuen i on estudien molts caldens. **Josep de Caldes** (Caldes de Malavella)

L'Ajuntament i el barri vell

Sr. Director,
El Sr. J. Hortes, en la seva carta del passat 11 de juny, parla d'obres al Barri Vell de Girona, i crec que sobre aquest tema cal puntualitzar quatre coses:

1.— La informació apareguda en el PUNT respecte que només la iniciativa pública ha respost a la campanya de rehabilitació del Barri Vell de Girona no prové de l'Ajuntament, sinó d'altres fonts, com ja queda molt clar a l'article. Des de l'Ajuntament pensem que a la iniciativa privada li ha costat «arrencar», però que ara ho fa fins i tot amb entusiasme: sense citar noms, passeu pel C. Nou, pel C. Abeuradors, per la Pl. Independència, etc., i en veureu una bona mostra. Tot això sense oblidar la transformació i modernització comercial que s'ha imprimit en aquests darrers dos anys al sector de la Plaça del Vi, Abeuradors, Rambla, Hortes i carrer Nou.

2.— No podem estar d'acord que la iniciativa pública «ha respost amb obres absurdes». Pot haver-hi, senyor Hortes, fins i tot coincidències de criteri en la valoració d'alguns resultats, però això no és suficient perquè no reconeixem que l'actuació pública ha estat fins ara més que correcta. Si no coincidim, podem entrar en la valoració cas per cas, però em sembla que no cal.

3.— No és ben cert que la llicència municipal sigui feixuga i complicada, i que les taxes siguin elevades. En el sector del Barri Vell són un 10% de la resta de la ciutat. Normalment l'Ajuntament les despatxa abans del termini màxim establert. Altra cosa és que per estar les obres en zona de l'àmbit d'un Pla Especial de Protecció han d'intervenir-hi, prèviament altres organismes, cosa que em sembla innecessari, ja que l'Ajuntament té prou capacitat per «interpretar» si s'acompleixen o no les directrius del Pla Especial. Però això és així almenys fins que no ho entengui igual la Generalitat.

4.— Tota obra en el nucli urbà comporta molèsties als veïns, i als vianants, i és normal que, per respecte i per civisme, l'Ajuntament vetlli perquè aquestes molèsties, que no es poden evitar de forma total, siguin les mínimes possibles. Els constructors ho saben: uns ho compleixen amb cura i altres amb més elasticitat, però l'Ajuntament hi ha de vetllar en cada cas per un igual. Altra cosa pot ésser alguna manifestació desafortunada d'algun funcionari municipal, que no se sol donar en la nostra ciutat. Però si ha passat, crec que ens ho havia d'haver dit amb «pèls i senyals».

A la Catalunya Nord la vinya va traçant els seus encara petits serments atapeïts de pàmpols i raïms, talment candidats a presidents de govern amb les bosses plenes de promeses, mentre la ginesta llueix el seu olorós groc amb tota extensió i bellesa. Per suposat que serà molt millor que tota l'abassegadora propaganda electoral que ens espera.

Per les nostres comarques, els camps de cereals, que han pintat una primavera d'un totalitari verd tan tendre i agressiu alhora, comencen a daurar les seves cabelleres mentre possiblement ja hi ha alguna serp ajaguda entre els canyissos, dormint contenta i feliç al sol. Però tant els cereals com la serp o les canyes es mantenen imparcials i totalment al marge de les inquietuds humanes per l'ansia de poder, de les intrigues i maquinacions per aconseguir-lo.

Tant als cereals com a la serp o a les canyes, no els cal fer-se un «new look» o tenir cura de la seva imatge per optar al poder. Ben mirat, tampoc no han de suportar haver de fer una rialla quan no els ve de gust, no són cíncics ni hipòcrites, ni tampoc han d'amoïnar-se per la seva salut mentre estan fent la campanya electoral. No els cal ni un metge ni capficar-se per prendre una tasetta de camamilla o de til·la per poder estar tranquils a l'hora del «meeting», o amb la corresponent reunió amb la premsa per tal d'ésser un bon xerraire que parli amb mesura i no dir més ni menys paraules de les que calen.

La seva única imatge és la que el sol, la pluja i el vent els dona juntament amb la nostra complacitat.

Res més, senyor Hortes. Li prego que mesuri altre cop les seves queixes i veurà que entre tots plegats podem anar fent del Barri Vell de Girona un lloc agradable. **Joan M. Gelada i Casellas.** (Tinent d'Alcalde de Planificació i Ordenació de Girona).

Els partits de casa

Sr. Director,
Des que puc votar, ho he fet sempre per partits que «són de casa». Sóc de les que crec en la necessitat de donar confiança als polítics que treballen principalment per Catalunya. Lògicament, la tria era fàcil fins ara, ja que no volia que el vot es perdés en un grup minoritari.

Aquesta vegada se'm fa més difícil. Segurament continuaré votant Convergència, però em sap molt de greu el que està dient en Miquel Roca fora de Catalunya i em fa por la gent que l'envolta. No es podia continuar defensant Catalunya com fins ara? Per què ens hem d'embolicar amb gent de fora que ni entén el nacionalisme ni ens deixaran que al Parlament defensem Catalunya com fins ara? No acabaran CDC i el PRD com altres partits amb aliances estatals? **Pilar Soler i Mitjans.** (Figueres).

Demanem brevetat i concisió en els comunicants que escriguin a la secció «El lector escriu». Qualsevol carta que passi de les 30 ratlles, aquest diari es reserva el dret de resumir-la, intentant preservar el seu sentit. Tota comunicació haurà d'anar acompanyada de la identificació completa de l'autor (nom i cognoms, adreça, i, si és possible, telèfon), malgrat que podran ésser publicades cartes signades amb inicials o pseudònims, si així ho sol·licita el seu autor.

TRIBUNA LLIURE

Xerraires

—Joan Guerola—

Qui guanyarà les properes eleccions? Vaig preguntar escèptic. La serp, les canyes i els cereals van reflexionar una mica i tot seguit em van dir: mira, aquell que tingui més facilitat de paraula serà el guanyador. El ciutadà, l'home de carrer, es fixa més en la xerrameca i en la verbositat que en el contingut polític. El ciutadà és poc lluitador, dona opinions, teoritza cada cop més sobre diferents temes, però cada vegada és menys actiu. Ell discuteix, dona els seus punts de vista, pensa en veu alta, però l'esperit crític pràcticament ha desaparegut. No és pressiona el partit, tothom o gairebé tothom segueix la línia marcada pel partit (pensem que el cas de l'OTAN, en el qual gairebé tot el PSOE estava d'acord, o, si més no, s'obligava els membres a estar-hi d'acord, a votar sí). A hores d'ara els partits estan anihilant l'ésser humà com a individualitat.

Avui tothom opina, descriu i xerra sobre tot tipus de coses. Des de l'esport (futbol, tennis, bàsquet...) fins a la política, tothom xerra imitant els especialistes de torn que ens agraden en l'esport o en la política. Aquesta llibertat que ara tenim és per a molts ciutadans la possibilitat de poder xerrar sense fronteres. Però en unes eleccions que es faran durant el mundial de futbol (detall de regust franquista) la gent farà allò que diran els xerraires del seu partit.

Tanmateix, em pregunto qui votarà pensant en els Països Catalans, en la llengua catalana, en el perill de les nuclears i les bases americanes, en l'atur cada cop més elevat i en la fam que pateixen moltes persones d'arreu del món.

NECROLÒGIQUES

JOSEFA DOMÍNGUEZ I FERNÁNDEZ

Va morir abans d'ahir a Girona, a l'edat de 85 anys, Josefa Domínguez Fernández. Era natural de Valle Abdalajis (Màlaga) i residia al carrer Montseny, 8, de Girona.

Era vídua de Joan Rodríguez i Cobos i tenia dos fills, Josefa i Joan. La missa exequial en sufragi de la seva ànima, tindrà lloc avui, a les 11 del matí, a l'església de Santa Eugènia de Ter de Girona. Que descansi en pau.

ANTONIA MORELL I GUÀRDIA

Va morir ahir a Girona, a l'edat de 54 anys, Antoni Morell i Guàrdia. Havia nascut a Sant Martí de Llièmena i residia al carrer Sant Jordi, 9, de Riudellots de la Selva.

Estava casat amb Enriqueta Oliveras i Teixidor, i tenia dues filles, Anna i Dolors. La missa exequial en sufragi de la seva ànima tindrà lloc avui, a les 14 de la tarda, a l'església de Riudellots de la Selva. Que descansi en pau.

ROSA SÀBAT I BUSCARONS

Va morir ahir a Girona, a l'edat de 68 anys, Rosa Sàbat i Buscarons. Havia nascut a Palamós i residia al carrer Barri del Figarà, 22, de Palamós.

Estava casada a Francesc Mollor i Domènech i tenia dos fills, Francesca i Jaume. La missa exequial, en sufragi de la seva ànima tindrà lloc avui, a les 11 del matí, a l'església de Palamós. Que descansi en pau.

+

**SERVEI DE
NECROLÒGIQUES**

Tel. 21 35 08

NOTA D'AGRAÏMENT

La família **PACREU-SALVATELLA** vol agrair a totes les persones, entitats i associacions així com al CIR 9 de Sant Climent, el condol i l'assistència a l'enterrament del seu fill Raül.

Llançà, 17 de juny de 1986.

PREGUEU DÉU EN CARITAT per l'ànima de

Josep Sala i Ribugent

Que morí a les Planes el dia 15 de juny de 1986, a l'edat de 22 anys, havent rebut els Sants Sagraments.

A.C.S.

Els teus amics et recordarem sempre.

Les Planes, 17 de juny de 1986.